

[Ole Bjørn Kraft.]

Dokumenter, er det, fordi vi mener, at Danmark som det europæiske Land, der mest af alle er afhængig af en stor Samhandel med Omverdenen, under ingen Omstændigheder bør holde sig udenfor, og fordi vort Genopbygningsarbejde herved faar en haardt tiltrængt Impuls, der vil sætte os i Stand til paa længere Sigt at forhøje Levestandarden og skabe de gode sociale Forhold for saa mange som muligt i vort Land, som vi er saa levende interesseret i.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, gøre en enkelt Bemærkning om den Maade, hvorpaa vi har arbejdet her i Rigsdagen med denne Sag, nærmere betegnet i Det udenrigspolitiske Nævn. Det er en Sag, jeg længe har interesseret mig for, og jeg vil benytte Lejligheden til at sige nogle Ord om den nu. Der er nemlig for mig overhovedet ingen Tvivl om, at Det udenrigspolitiske Nævns Arbejdsmaade efterhaanden er blevet aldeles utilfredsstillende, ikke fordi der hos den nuværende Regering eller den foregaaende Regering har været nogen Ændring i Holdningen over for Det udenrigspolitiske Nævn i Forhold til Fortiden, men fordi Begivenhederne stiller andre Krav; den politiske Situations Udvikling i Verden omkring os stiller andre Krav til Det udenrigspolitiske Nævn, end der blev stillet tidligere. Det fremgaar klart ved Behandlingen af denne Sag, at Det udenrigspolitiske Nævns Medarbejderskab har været paakaldt, som helt naturligt er, for det vilde jo være helt urimeligt for en Mindretalsregering, men i øvrigt for enhver Regering, ikke ved Forberedelsen af en Sag som denne at drøfte Spørgsmaalet med Det udenrigspolitiske Nævn. Men Det udenrigspolitiske Nævns Medlemmer har i denne Sag som i mangfoldige andre ikke kunnet yde en selvstændig Indsats, fordi Nævnets Medlemmer alene har været henvist til de Meddelelser, man faar fra Ministeren, og som man ofte skal tage Stilling til næsten paa staaende Fod og uden Adgang til et Materiale, paa hvilket man kunde danne sig en virkelig Opfattelse. Dette gælder for en lang Række andre Sager, hvor Det udenrigspolitiske Nævn paa Landets Vegne til Støtte for Regeringen skal tage Stilling til Spørgsmaal, som betyder Liv og Død for vort Land, men hvor man møder uden kontinuerligt, fortsat at have været i Besiddelse af de Oplysninger, som er en Forudsætning for, at man kan tage en virkelig ansvarlig Stilling til Problemerne.

Det høje Udenrigsministerium modtager utvivlsomt talrige værdifulde og betydningsfulde Rapporter og Indberetninger —

det maa man gaa ud fra — fra vore Ambassadører og Gesandter Verden over, som er til Nytte for den højtærede Udenrigsminister, ved nogle Lejligheder maaske til Nytte for den højtærede Forsvarsminister, og ved særlige Lejligheder maaske til Nytte for den samlede Regering, men ikke til Nytte for nogen anden. Det meste af det, tror jeg, forsvinder i Udenrigsministeriets Arkiver. Det udenrigspolitiske Nævn modtager ingen Oplysninger af denne Art. Det holdes ikke underrettet om de Oplysninger, som Ministeriet er i Besiddelse af. De Oplysninger, som Det udenrigspolitiske Nævns Medlemmer skal bruge som Basis for deres Vurderinger og Beslutninger, maa de selv skaffe sig, og det er ofte meget vanskeligt og ofte meget utilfredsstillende. Det siger sig selv. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod den nuværende højtærede Udenrigsminister eller den nuværende Regering, for saadan har Forholdet altid været, men Det udenrigspolitiske Nævns Opgaver er blevet andre, og Verdenssituationen er en anden, end den var i sin Tid. Derfor vil jeg henstille til den høje Regering og til Overvejelse ogsaa i Rigsdagens Partier, om vi ikke skulde bygge Det udenrigspolitiske Nævns Arbejdsmaade anderledes op, give Nævnet en større Mulighed for virkelig at kunne følge med i Tingene og for at kunne træffe sine Beslutninger paa en sikrere og mere velunderbygget Basis, end det hidtil har været Tilfældet.

Jeg vil gerne pege paa, at i andre nordiske Lande er Forholdet ogsaa anderledes. Hvis man undersøger, hvorledes det udenrigspolitiske Nævn virker i Sverige, ser man, at det dér har et Sekretariat og et fast Kontor med Bogsamlinger til sin Raadighed; det er en Institution. Der er virkelig Vekselvirkning mellem det svenske Udenrigsministerium og det udenrigspolitiske Nævn, og der er sagkyndig Eksperthjælp til Raadighed ved Nævnets Afgørelser. Ogsaa i Norge — jeg har ikke nærmere Kendskab til, hvordan Nævnet dér er opbygget, men jeg har det Indtryk, at man paa en helt anden stabil Maade, end det er Tilfældet her i Danmark, arbejder med disse Spørgsmaal.

Vi er i det hele taget her i Rigsdagen tilbage med Hensyn til den tekniske Arbejdsmaade. Vi har gjort et Fremskridt med Finansudvalget, hvortil der nu er blevet knyttet en fast Sekretær; Medlemmerne har deres faste Værelser, hvor de kan have deres Materiale o. s. v. Jeg henstiller, om det ikke nu var paa Tide, at vi udstyrede Det udenrigspolitiske Nævn i det mindste paa en tilsvarende Maade, og at der blev